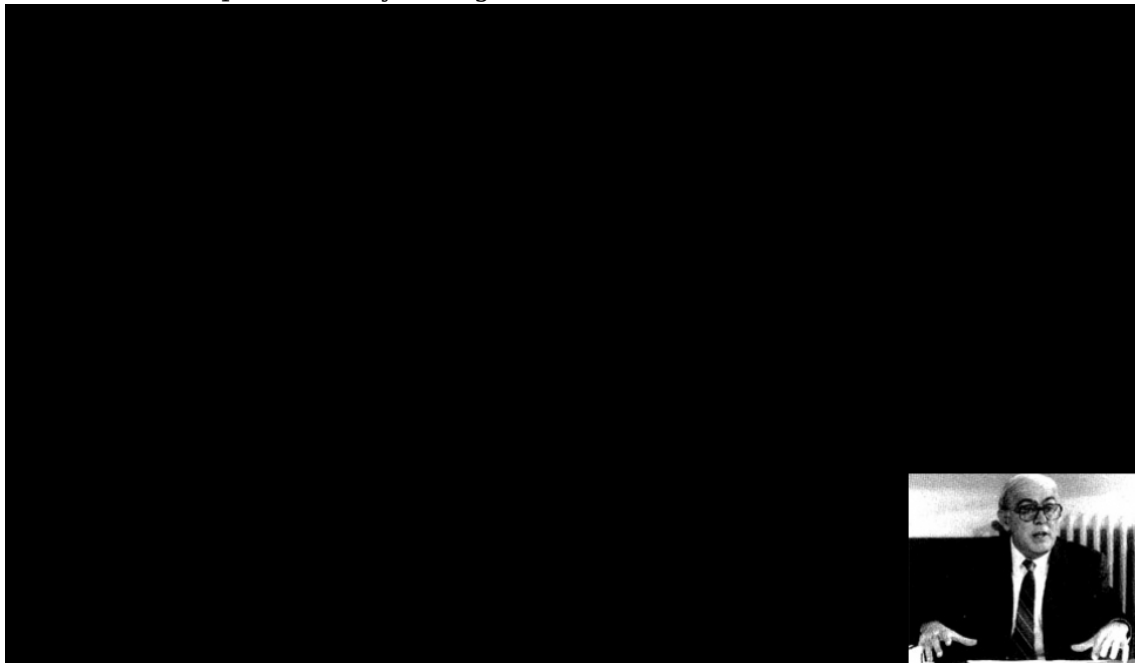

Mor Antoni Bascompte, renovador de l'economia diocesana

Dc, 13/01/2010 per Catalunya Religió

Aquest dimecres s'ha celebrat el funeral d'Antoni Bascompte, que va morir el dia 11 al 81 anys. Bascompte, advocat d'ofici, va ser un home clau durant el govern del cardenal Narcís Jubany a Barcelona. Va ser delegat diocesà d'economia i des d'aquesta responsabilitat va fomentar la [renovació de l'economia diocesana](#). Especialment va promoure que l'Església aconseguís autofinançar-se i deixar de dependre dels ingressos de l'estat. Per això va impulsar el fons comú diocesà, la comunicació de béns entre les parròquies, i les aportacions voluntàries dels catòlics a l'economia del bisbat. El cardenal Lluís Martínez Sistach ha presidit el funeral.

La trajectòria de Bascompte és molt més àmplia i va estar implicar en l'acció catòlica, l'ICESB, o el CIC. Com tant altres catòlics compromesos, la seva activitat catalanista i democràtica el va portar davant del Tribunal d'Ordre Públic. La seva vida ha quedat recollida en el llibre Memòries obertes d'un catòlic laic, editat el 1995. Aquell any el presentava a la revista [Foc Nou](#) i es presentava a ell mateix amb aquestes paraules:

“Durant una cinquantena d'anys, he dedicat un percentatge molt alt (posem un 65 per cent?) del meu temps total a col·laborar amb l'Església en diversos àmbits de la seva estructura: congregacions marianes, acció catòlica general, moviments especialitzats (joventut universitària i postlicenciats), consells diocesans de joves i d'homes, Institut Catòlic d'Estudis Socials (ICESB) i economia diocesana. He col·laborat també en altres entitats nascudes sota l'impuls de l'esperit cristià: el CC, el CIC, i Editorial Estela.

En el camp de l'acció catòlica, férem, un grapat de joves aglutinats a l'entorn de Mn. Batlles i Mn. Bardés, una mena de "revolució" que va treure l'organització de les aigües del nacional-catolicisme aleshores vigent. En el de l'ICESB donàrem uns coneixements bàsics per a la comprensió i transformació de la societat que vivíem, així com un aixopluc on les diverses ideologies podien dialogar. El treball en els camps citats, no va ser fàcil. Poso com a exemple una anada al Tribunal d'Ordre Públic, d'ingrats ressos, una apallissada que vaig sofrir per part dels "Guerrilleros de Cristo" i sovintejats contactes amb el governador civil. La resta del meu temps l'he destinat al meu despatx d'advocat civilista, i a exercir de conseller d'empreses relacionades amb el món editorial i d'altres sectors: gas, turisme, urbanització, etc.

Precisem ara una mica. He titulat el llibre Memòries obertes d'un catòlic laic. "Memòries" perquè es refereixen a temps passats, a vegades llunyans i a voltes ben propers. "Obertes", perquè només contemplan fets que conservo en la memòria relacionats amb la meua activitat a l'Església, encara que, manta vegada, hagin tingut repercussions en la societat civil. I d'un "catòlic laic", perquè aquesta és la meua condició —acceptada com a voler de Crist— dins del Poble de Déu.

Durant el període que va desvint anys abans del Concili Vaticà II fins al 31 de desembre de 1992 (data que tanca el termini abastat pe llibre), les aigües de l'Església que ha de beure el món no han lliscat sempre igual per entre els seus roquissars: estancades al principi, progressivament airejades després, transparents i saltironejants durant el Concili i el temps breu que el segueix, parcialment fecundants, i parcialment tumultuoses en l'alt postconcili, contingudes en excés més endavant i, avui, amb tendència a l'enyorament del primer moment del procés descrit.

Amb el que acabo de dir, sembla que les causes que m'han impulsat a escriure ja resten prou clares. Les sintetitzo així: El Concili és viu i no sembla lícit voler aigalar-lo; la restauració del laicat no ha arribat ni de bon tros a la seva fi."

Memòries d'un catòlic obert. Antoni Bascompte. Proa, 1995.